

القواعد الأربع

د خلورگونو قواعدو متن

د څلورگونو قواعدو متن

د علامه محمد بن عبدالوهاب - رحمه الله - لیکنه
د الله په نوم پېل کوم چې ډېر زیات مهربان، بې حده رحم
کوونکی دی

له مهربان ذات الله نه، چې د لوی عرش پرودرگار دی،
غواړم چې په دنیا او اخرت کې تا په دوستۍ ونیسي.

او چې هر چېرته یې مبارک دي وگرځوي، او له هغو خلکو
دي وگرځوي چې کله څه ورکړل شي شکر باسي، او که
وازمویل شي صبر کوي، او چې گناه وکړي بښنه غواړي،
ځکه دا درې د نېکبختۍ دلیونه دي.

پوی شه الله دي تا خپل طاعت ته برابر کړي، چې ابراهیمي
ملت حنیفیت دا دی: چې ته یوازې د الله عبادت وکړي، دین
تنها هغه لره کړي، لکه الله تعالی چې فرمایي:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾

(او ما پېریان او انسانان یوازې د دې لپاره پیدا کړي، چې
زما عبادت وکړي). [الذاریات: ۵۶] نو چې په دې پوی شوي
چې الله ته یوازې د هغه د عبادت لپاره پیدا کړي یې، نو پوی
شه چې عبادت ته تر هغه عبادت نه ویل کېږي چې توحید
ورسره نه وي، لکه لمانځه ته چې له پاکۍ پرته لمونځ نه ویل
کېږي، نو کله چې شرک پر عبادت ورگډ شي؛ عبادت فاسد
شي، لکه پر پاکوالي چې بې اودسي ورگډ شي، نو چې پوی
شوي چې شرک چې کله پر عبادت ورگډ شي فاسدوي یې او
عمل له منځه وړي، او کوونکی یې د تل لپاره دوزخي کېږي،
نو پوی شوي چې پر تا اهم شی د دې پېژندل دي، بنایي الله تا

له دې دامه وساتي، چې هغه له هغه الله سره داسې شرک کول دي، چې الله يې په اړه وييلي دي.

{ إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ }
(بي شکه الله دا نه ببښي چې له هغه سره شرک وکړي شي
او له دې پرته چې يې چا ته خوښه شي ببښه کوي). [النساء:
۱۱۶] او دا پېژندنه پر څلورو قاعدو د پوهېدو له لارې کېږي،
چې الله تعالى په خپل کتاب کې ذکر کړې دي.

لومړۍ قاعده:

چې ته پر دې پوی شي چې هغه کفار چې د الله رسول -
صلی الله علیه وسلم- ورسره وجنگېد، دا يې منله چې همدا الله
تعالی پيدا کوونکی او کارساز دی، خو دې بيا هم په اسلام کې
داخل نه کړل، او دليل يې د الله تعالى دا قول دی:

{ قُلْ مَنْ يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمَّنْ يَمْلِكُ السَّمْعَ
وَالْأَبْصَارَ وَمَنْ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ
الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ الْأَمْرَ فَسَيَقُولُونَ اللَّهُ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ }

ورته ووايه: له اسمان او ځمکې نه څوک تاسو ته روزي
درکوي او دا د اورېدو او ليدو واک د چا په لاس کې دی او
څوک دی چې ژوندی له مړه راوباسي او مړی له ژوندي
راوباسي او د کارو انتظام څوک کوي؟ نو ژر به ووايي چې:
الله. نو ورته ووايه: ايا نو تاسو نه وېرېږئ. [يونس: ۳۱]

دويمه قاعده:

دوى وايي: موږ دوى (شريكان) يوازې الله ته د نږدېکت او شفاعت په خاطر رابولو او مخ وړاړوو، د نږدېکت دليل د الله دا قول دى:

﴿وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ﴾

او کومو خلکو چې له هغه پرته نور چارواکي نيولي (او وايي چې) موږ خو د دې شيانو لمانځنه صرف د دې لپاره کوو چې الله ته مو په مرتبه کې ورنژدې کړي. بې شکه الله به د دوى تر منځ په هغه څه کې فيصله کوي چې د دوى په کې اختلاف دى، يقينا الله هغه چا ته هدايت نه کوي چې دروغجن او ناشکره وي. [الزمر: ۳]. او د شفاعت دليل د الله تعالى دا قول دى:

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شَفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ﴾

او هغوى له الله نه پرته هغه څه لمانځي چې نه څه زيان ورسولای شي او نه څه گټه او دوى وايي چې دا د الله په وړاندې زموږ سپارښتگر دي. [يونس: ۱۸]

شفاعت په دوه ډوله وي، يو منفي او بل مثبت.

منفي شفاعت: چې يو داسې شى له الله پرته له بل چا غوښتل کېږي، چې يوازې الله پرې قادر وي، دليل يې د الله تعالى دا قول دى:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِّن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا بَيْعُ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ﴾

ای مومنانو! ولگوی له هغه (مال) نه چې موږ در روزی کړی، له هغې ورځې راتلو نه مخکې چې نه په کې اخیستل خرڅول شته، نه ملګرتیا او نه سپارښتنه او کافران خو (په خپله) ظالمان دي. [البقرة: ۲۵۴]

مثبت شفاعت: هغه دی چې له الله څخه غوښتل کېږي او شفاعت کونکي په شفاعت نازول شوی وي، او د چا چې شفاعت کېږي، داسې څوک وي چې له اجازې وروسته یې الله له وینا او عمل څخه راضي وي، لکه الله چې فرمايلي:

﴿مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ﴾

دا به څوک وي چې د هغه له خوښې پرته د چا سپارښتنه ورته وکړي؟ [البقرة: ۲۵۵].

درېمه قاعده:

نبي -صلى الله عليه وسلم- په داسې خلکو کې رابښکاره شو، چې ځان ځان ته یې عبادتونه کول، چا د پرښتو عبادت کاوه، چا د پیغمبرانو او نېکانو، چا د بوټو او تیږو عبادت کاوه او چا د لمر او سپوږمۍ عبادت، د الله رسول -صلى الله عليه وسلم- له ټولو سره وجنګېد، بې له دې چې تر منځ یې توپیر وکړي؛ دلیل یې د الله دا قول دی:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾

او تر هغه ورسره وجنگېږئ، چې هيڅ فتنه پاتې نه شي او ټول دين د الله لپاره شي. [الأَنْفَال: ۳۹] او د لمر او سپوږمۍ دليل د الله تعالى دا قول دی:

﴿وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُوا لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ﴾
 او د هغه له نښانو څخه شپه، ورځ، لمر او سپوږمۍ ده، مه لمر ته سجده کوئ او مه سپوږمۍ ته، او (صرف) هغه الله ته سجده وکړئ چې هغه (ټول) يې پيدا کړي دي، که چيرې تاسو يوازي هغه لمانځئ. [فصلت: ۳۷] د پرستو د عبادت دليل د الله دا قول دی:

﴿وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا...﴾ الآية
 او هغه داسې امر نه درته کوي چې ملايکي او نبيان خدايان ونيسئ... الآية [آل عمران: ۸۰]. د پيغمبرانو د عبادت کېدو دليل د الله دا قول دی:

﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقٍّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ﴾ الآية

کله چې الله وويل: اى عيسى د مريمې زويه! آيا تا خلکو ته ويلي و چې له الله نه پرته ما او زما مور هم دواړه په خدايي ونيسئ؟ ويلي: تا لره پاكي ده! زما خو دا کار نه و چې داسې څه مې ويلي وى کوم چې ما ته حق نه و، که ما څه ويلي وى نو ته خامخا ورباندې پوه يې، ته په هغه څه ښه پوهېږې چې زما په زړه کې دي او زه په هغه نه پوهېږم چې ستا په نفس

کې دي، بې شکه همدا ته په غیو بڼه پوهېدونکې یې. [المائدة: ۱۱۶]

د نېکانو خلکو د عبادت دلیل د الله تعالی دا قول دی:
(أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ...) (الآية)
دوی چې چا ته بلنه ورکوي هغوی خو په خپله د خپل رب لور ته وسیله لټوي چې کوم یو (هغه ته) ورنژدې دی او د رحمت هیله یې کوي او له عذابه یې ویريږي. [الإسراء: ۵۷]
د ونو او ډبرو د عبادت دلیل د الله دا قول دی:

(أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ * وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ) آیا تاسې لات او عزی لیدلي؟

او بل دریم منات؟ [النجم: ۱۹، ۲۰]

وَحَدِيثُ أَبِي وَاقِدٍ اللَّيْثِيِّ -رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ- قَالَ: خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ -صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ- إِلَى حُنَيْنٍ وَنَحْنُ حَدَثَاءُ عَهْدٍ بِكُفْرِ، وَلِلْمُشْرِكِينَ سِدْرَةٌ، يَعْكُفُونَ عِنْدَهَا وَيُنَوِّطُونَ بِهَا أَسْلِحَتَهُمْ، يُقَالُ لَهَا ذَاتُ أَنْوَاطٍ، فَمَرَرْنَا بِسِدْرَةٍ فَقُلْنَا: يَا رَسُولَ اللَّهِ اجْعَلْ لَنَا ذَاتَ أَنْوَاطٍ كَمَا لَهُمْ ذَاتُ أَنْوَاطٍ. الْحَدِيثُ.

او د ابو واقد الليثي -رضي الله عنه- حديث دی، هغه وايي: موږ له نبي -صلى الله عليه وسلم- سره حنين ته ووتو، او موږ کفر سره په نژدې وخت کې وو (نوي مسلمان شوي وو) او مشرکينو يوه ونه درلوده، چې هغې سره يې عبادت کاوه او خپلې وسلې يې په کې راخوړندولې، دې ونې ته «ذات أنواط» ويل کېده، نو چې موږ په دې ونه تېر شو ومو ويل: اى د الله

رسوله، مور ته هم دغسې يوه د خورنډېدو ونه معلومه کړه
لکه دوی يې چې لري. حديث

څلورمه قاعده:

زموږ د وخت مشرکان له پخوانيو ډېر بدتر دي، ځکه
پخواني داسې وو چې د پراخۍ وخت کې يې شرک کاوه، خو
چې تنگستيا به پرې راغله بيا يې خالص توحيد کاوه، خو
زموږ د وخت مشرکان په پراخۍ او تنگستۍ دواړو کې دايمي
شرک کوي، دليل يې د الله تعالى دا قول دی:

﴿ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكَ دَعَوْا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ
إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴾

دوی چې کله په بېړيو کې سپاره شي نو په داسې توگه الله
رابولي چې عقیده يې يوازې هغه لره سوچه کړې وي، خو
کله يې چې وچې ته راخلاص کړي، يو دم ورسره شرک کوي.
[العنکبوت: ٦٥]

والله أعلم. وصلى الله على محمد و على آله وصحبه وسلم.

فهرست

2	د خلورگونو قواعدو متن
3	:لومړۍ قاعده
4	:دویمه قاعده
5	:درېیمه قاعده
8	:خلورمه قاعده